

סאדה מאיימת לפרות את אברו של אהובה
 "זהו הסרט הצנוע ביותר שאפשר להעלות על הדעת..."

לעבוד כדי לעזור לאהובה לשלם את חובי תיו. מתאהבת במעבידה, ובמשך כל הסרט כולו, חוץ מהפסקות קצרצרות, היא מתנה עימו אהבים בצורה הגלויה והנועזת ביותר שאפשר להעלות על הדעת. לכאורה: עוד סרט טורנוגרפי, אולי קצת יותר נועז וקצת יותר חריף מן הרגיל, אבל אין צורך להתרגש. למעשה: אין זה כלל כך.

ראשית, כל מי שמכיר את סרטיו הי-קודמים של אושימה, לא יעז לחשוד בו כי התעניין בגילוי-עריות בלבד. שנית, להבדיל מן המוצר הפורנוגרפי המצוי, אין הסרט מגרש את החושים אף לרגע, וכפי שאמר הוגה-דעות צרפתי גדול, לא-קאן, שראה אותו: "זהו הסרט הצנוע ביותר שאפשר להעלות על הדעת." ובעצם, התרגשה האמיתית, שבה יוצאים מן הי-קרנה, אינה של הנאה, התעלות-חוששים או תאוות-בשרים, אלא של אימה עמוקה. כי שני גיבורי הסרט הופכים, בידי הי-במאי אושימה, אביטיפוס של יצורי-אנוש הנשלטים לחלוטין על-ידי חושיהם ביל-בד, והמגשימים כאילו את האימרה של

אושימה מביים אורגיה
 לא, "עימואל"

סופר צרפתי החביב במיוחד על הבמאי, ז'ורז' בטאיי, שדיבר על מציאת שלמות האהבה בתוך התמסרות המובילה אל הי-מוות. אם מוכיר הסרט הזה משהו, אין זה עימואל וצאצאיו הציבעוניים והמלור-קקים, אלא תיאטרון האכזריות של אנטואן ארטו, וכיחבי המרקיז דה-סאד.

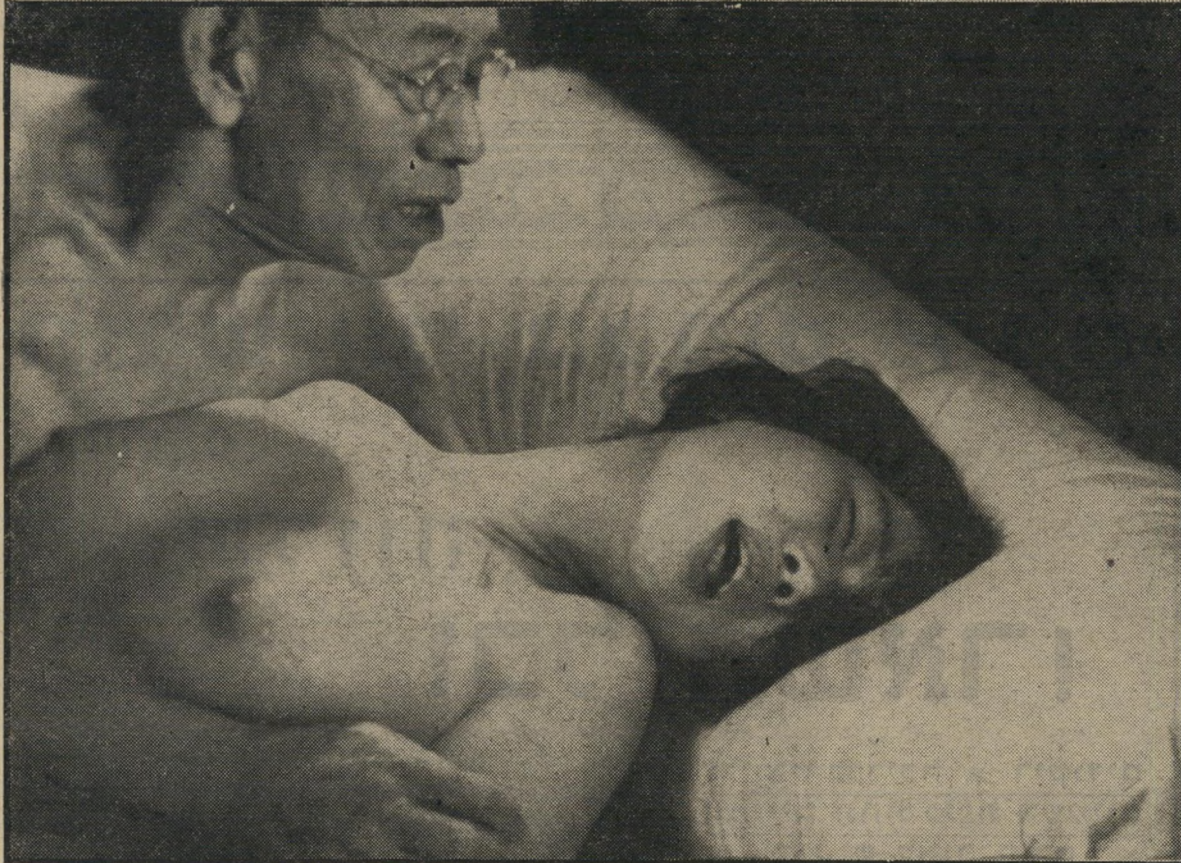
**המוות, השלמות
 שבאהבה**

ר אומנם, שמה של הדמות הנשית הראשית בסרט הוא סאדה, וכבר למן הרגעים הראשונים בסרט היא משתעשעת ברעיון המוות, בצורת תער, מיספריים או סכין-מיטבח ענקית. האהבה החושנית הי-אוחזת בסאדה ובאהובה כל-כך עזה, עד שאינה מותירה עוד מקום לדבר - לא למזון, המרדים את הגוף, ולא לכל אפשרות של חיים מחוץ למיסגרת הזוג. הסרט הופך בהדרגה יותר ויותר קלוסטרופובי, סגור בתוך חדרונים קטנים שבהם מתעלס הזוג ללא-הרף, כאשר המגע שלהם עם העולם החיצוני הולך ופוחת, וגעשה מזור מיום ליום.

הם אינם מתרחצים עוד, אינם מתיריים שינקו או יסדרו את קישוניהם או את יצועם, אינם משים זה מצד זה. כאשר האשה לוכדה בתאוה מתמדת והגבר ניתן בכושר גזיר לזיקפה מיידית שאינה נפסקת, הי-בושה מפני הזולת נמוגה בהדרגה, והרצון לחקור עוד ועוד את הגבולות האפשריים של התענוג מוביל אותם אל גבולות של התנהגות אנושית, המתקרבת יותר ויותר אל המוות.

כדי להתפרנס יוצאת הנערה פעמיים, במשך הסרט כולו, להתעלס עם זקן, ואילו הגבר מעז פעם אחת בלבד לבקר בביתו ולהתקרב אל אשתו, התקרבות הנפסקת בטרים עת, כאשר נרמה לו כי אהובתו התובענית נמצאת מאחורי הפרגוד. ככל שמתקרב הסרט אל סופו, הולכים הגיסיים של השניים והופכים מסוכנים יותר, עד

סאדה באכסמאזה מינית
 לא, תאוות-בשרים, אלא אימה עמוקה..."

פוליטית?" ולמי שרוצה למצוא בסרט משמעות אקטואלית יותר, בעיקר בעצם העובדה שאשה מסרסת את גופת הגבר, שהופך קורבן בידיה, הוא עונה שוב בתשובה שלילית.

לא זו בלבד שכל מה שקורה בין הי-שניים, קורה בהסכמתם ההדדית המלאה, אלא שצריך להוסיף על כך הסבר נוסף, המסורת היפנית אינה רואה בחושניות ערך אנושי פסול. תרבות מינית מפותחת פורחת אצלנו עוד מן המאה העשירית, והתמסרות לתענוגות-החושים, כבתים מיוחדים לכך, לא היוותה אצלנו מעולם בושה שיש להסתירה. המונוגמיה היא אותה אני מתאר, האם אין בעצם התעלמות זו, כפי שהיא באה לידי ביטוי בשתי הדמויות הראשיות, משום הצגת עמדה

על פניה. הפרשה זכתה בכיסוי עיתונאי עצום, הנאשמת נהנתה, במפתיע, מאהדה לא-מבוטלת מצד הציבור, אשר ראה באהבתה המטרפת ניגוד מוסלג להכנות הרצח ההמוני של מלחמת-העולם השנייה שהציצה כבר באופק, והיא גידונה בסופו של דבר לשש שנות מאסר בלבד.

"אני מסרב בתוקף לקבל את ההשקפה שסאדה, גיבורת הסרט, היא רוצחת." טוען הבמאי אושימה. "אם, בתחילת הסרט, אפשר עוד לחשוב שהמדובר בזוג תאוות-נים, אני מקווה שכרוך כי בהמשך, הם הופכים זוג חנוג, בדרך מיוחדת-במינה, פולחן מיוחד-במינו, ואשר להתעלמות שלי מן ההיבטים הפוליטיים של התקופה ש-זו, כפי שהיא באה לידי ביטוי בשתי הדמויות הראשיות, משום הצגת עמדה

אשר הם מתחילים לחנוק זה את זה, כדי לחוש בהנאה של ה-מוות מתוך אהי-בה". וכאשר הגבר אינו יכול לסבול עוד את העובדה שהוא מועד את צוואר אהוי-בתו, נוטלת היא את היוזמה, וכשהיא רכובה עליו היא מהדקת את חגורת הי-קימונו עוד ועוד, עד שבהסכמה הדדית מלאה הם חשים באמת את השלמות ש-באהבה. וכאשר היא שוכבת ליד גופתו המתה של האהוב, נוטלת האשה סכין, כורתת את אברי-המין שלו, ומתייחדת איתו לעולמי-עד.

הסרט מסתיים בכתובת, המבשרת כי המדובר במיקרה אמיתי, אשר קרה ביפן לפני 40 שנה. האשה, כך מסתי-בר, נמצאה לאחר ארבעה ימים, נודדת מאושרת בחוצות טוקיו, עם האבר הכרות בקירבה. היא נאסרה כשחיוך גדול שפוך